bobo

Nr. 8
Losse nummers f 1,45
België 24 F.

verteld door Mies Bouhuys
getekend door Fiep Westendorp

De nijdas

Tot diep, heel diep van binnen snuift Pim de lucht in de gang op. Ffff… fff…fffff…
Pom komt trip trip de trap af. Wat doe jíj nou? vraagt hij, je lijkt wel een luchtballon.
Er ís wat! fluistert Pim, er is wat in huis wat ik niet weet.
Pom lacht. Ik wel, zegt hij, de deftige mevrouw is in de kamer. Die heeft luchtjes achter haar oren.
Pim schudt zijn kop. Nee, zegt hij, nee… Luchtjes achter de oren van mevrouwen zijn lekker. Dit is een gevaarlijk luchtje. Een beest. Een vreemd beest!
Pom loopt een rondje om Pim heen. Houdt hij me nou voor de gek of ruikt hij echt wat? denkt hij. De hersens in die streepkop willen niet zo erg, maar zijn neus is best… Is het een spelletje? vraagt hij.
Nee, fluistert Pim, het is echt. Een echt beest! En het is hier, vlakbij in de gang.
Pom draait zijn kop naar alle kanten: de spiegel, de lamp, de kapstok, de bak met paraplu's… Toch een spelletje, denkt hij.
Maar opeens neemt Pim een sprong zoals hij er maar twee in het jaar maakt. Eerst omhoog en dan in een boog achter zijn neus aan.
Op de kapstok! zegt zijn neus, dáár is het! Zijn ogen gaan omhoog en meteen maakt hij een sprong terug. Achteruit, net zo hoog, net zo ver.
Alsjeblieft… denkt Pom, zo'n sprong maakt ie maar één keer in het jaar! Nieuwsgierig trippelt hij naar de kapstok. Nu ruikt zijn neus het ook. Zijn ogen gaan omhoog en dan ziet hij het… Het vreselijke…
Een gemeen beest met glinsterogen en een staart met pluimen loert naar hem op de kapstok.
Roetsjjjj… Ook Pom maakt de grote achteruitsprong en kruipt naast Pim achter de paraplubak.
Trik trik trik… hoort hij. Hij spitst zijn oren. Dat zijn de tandjes van Pim. Je klappertandt, zegt hij zacht. Trik trik trik… Dat ben je zelf, fluistert Pim.
Trik trik trik… Nou je het zégt… fluistert Pom, maar het ís ook om te klappertanden. Wie heeft dat beest hier binnengelaten?
Door de brievenbus misschien, fluistert Pim. Pom schudt zijn kop: daar is ie te dik voor… Nee, ik weet het al. Hij is stiekem naar binnen geslopen toen ons vrouwtje de deur opendeed voor de deftige mevrouw.
Misschien heeft zij hem wel meegebracht, zegt Pim.
Welnee, domoor. Wie gaat er nou met zo'n gemeen beest op stap?
Wat is het voor een beest, Pom?
Pom zoekt een heel gemene naam voor het gemene

beest. Het is… het is, zegt hij, een nijdas.
Eet een nijdas katten, Pom?
Soms… zegt Pom, als ie honger heeft.
Dan zit ie heel stil op een kapstok en denkt erover na waar ie trek in heeft.
En als ie geen honger heeft?
In… in… in ons? vraagt Pim bibberend, d-d… d-d… denk je dat ie trek in ons heeft? Wie zou ie het eerst nemen?
Jíj bent dikker, zegt Pom.
Opeens wordt Pim kwaad, zó kwaad dat hij niet eens bang meer is. Hij zet al zijn haren op en maakt een dikke staart. Voor de tweede keer neemt hij zijn grote sprong; omhoog en recht vooruit op de nijdas aan. Hij gromt en grijpt hem bij zijn pluimstaart. De nijdas valt van de kapstok.
Pas op! Pas op! sist Pom. Niks ervan! gromt Pim, eruit! Eruit met dat beest! Hij trekt de nijdas bij zijn staart naar de deur.
Ik kan mijn vriend niet alleen laten, denkt Pom en plof… laat hij zich bovenop de nijdas vallen en trekt aan zijn oor. Zo hard ie kan. Ook zo hard als hij kan trekt Pim aan de staart. Krrrakkk… zegt de nijdas. Van schrik schieten ze allebei achteruit. Hij zei wat! zegt Pom.
Pim grinnikt… Kijk eens… Kijk eens! Zijn staart! Zijn staart is er af!
Verstoppen! roept Pom, gauw verstoppen. Zonder z'n staart is een nijdas niks.
Pim sleept de staart naar het hoekje achter de paraplubak. Pom schiet met hem mee. Ssst… ssst… zegt hij, de deftige mevrouw gaat weg!
Stil gluren ze naar de voeten van de mevrouw en hun eigen vrouwtje. De vier voeten staan stil bij de kapstok. M'n dasje! roept de deftige mevrouw, waar is m'n mooie bontdasje?
Wat zei ik je? fluistert Pim, zíj heeft hem meegebracht! Zij is het vrouwtje van de nijdas.
Ach, kijk nou! Kijk nou toch! horen ze haar roepen. Op de grond! Zo maar op de grond. En zijn staart! Waar is z'n mooi staartje?
Hoe kán dat nou? roept het vrouwtje van Pim en Pom, hoe kan dat nou toch?
Nou wegwezen! sist Pom als de twee mevrouwen op handen en voeten door de gang kruipen om de staart van de nijdas te zoeken.
Bovenaan de trap kijken Pim en Pom naar wat er verder gebeurt. De deftige mevrouw loopt boos de deur uit. In haar ene hand heeft ze het beest en in de andere zijn staart. Haar ogen glinsteren net zo nijdig als van de nijdas. En de vrouw van Pim en Pom maar roepen: Hoe kan dat nou? Hoe kan dat nou toch…?
Hoe dat kan…? zegt Pom, die haar een heel lief kopje gaat geven, moet je maar geen vreemde beesten binnenlaten, vrouw!

Bewerkt door Simone Schell
Getekend door Eddy van Schuylenburg

Gebaseerd op de oorspronkelijke verhalen van Johnny Gruelle

Een zeiltochtje

Marcella had zelf een zeilboot gemaakt van een plankje en een zakdoek en een stokje. Aan de zeilboot bond ze een touw en alle poppen mochten om de beurt een tochtje maken met de zeilboot. Maar… toen Lijs en Rammeltje aan de beurt waren, brak het touwtje en daar gingen Lijs en Rammeltje, steeds verder en verder. Och, och, wat was Marcella verdrietig. Och, och, wat waren de andere poppen verdrietig. Ze konden het zeilbootje al niet eens meer zien, zo ver was het afgedreven.
De moeder van Marcella en Dina wisten er ook geen raad op en toen Marcella's vader die avond thuis kwam, was het al donker. „Morgenochtend ga ik zoeken met de boot," beloofde Marcella's vader.

In de speelkamer was het doodstil. Zouden Lappen Lijs en Rammeltje nu nooit meer terugkomen?
„Lijs is wel eens meer weg geweest," zei Lappen Gijs somber. „Maar ze kwam altijd weer terug."
„Ja," zei Jantje de clown. „Ze kwam altijd weer terug maar nu ben ik mijn zusje kwijt."
„Hou je mond, Jan," zei Belinda. „Natuurlijk komen ze weer terug. Ik wil gewoon dat ze terugkomen."
„Of dat helpt," zei oom Doedel die ook al somber voor zich uit zat te staren. „Had ik zelf maar een boot, dan ging ik zoeken." „Hé, jongens," riep één van de kleinste popjes. „In de garage ligt een opwindboot van Marcella. Met zo'n sleuteltje."
Jantje de clown en Lappen Gijs en oom Doedel sprongen uit hun bedden. Ze deden zelfs niet zachtjes op de trap en holden naar de garage. Met z'n drieën sleepten ze de opwindboot naar het strand. „We kunnen er niet alledrie op," zei Jantje. „Want dan zinkt ie."
„Ik ga wel, want Lappen Lijs is mijn vriendin," zei Gijs. „Nee, ik ga. Want Rammeltje is mijn zusje," zei Jantje de clown.
„Jantje gaat, want Jantje is het lichtst," zei oom Doedel. De boot werd met het sleuteltje opgewonden en daar ging Jantje. En iedere keer als de boot weer langzamer ging varen dan draaide Jan het

sleuteltje rond. „LIJS, RAMMELTJE," galmde zijn stem over het water. En net, toen Jantje de moed had opgegeven en weer terug wilde gaan, hoorde hij Rammeltjes houten stemmetje. „Jantje? Ben jij dat? We zijn hier."
„Jantje? O wat een geluk," zuchtte Lijs. „We dachten dat we nooit meer gevonden zouden worden."
Jantje maakte de zeilboot aan de opwindboot vast en vaarde terug naar het strand waar alle poppen stonden te wachten. „Ze zijn er. Ze zijn er," juichten ze allemaal en als er mensen wakker waren geweest dan zouden die al die poppenstemmen vast hebben gehoord.
Lappen Gijs en oom Doedel trokken de zeilboot heel ver het strand op en Lappen Lijs en Rammeltje zaten daar tot het ochtend werd. (Mensen mogen immers niet weten dat poppen elkaar kunnen redden!) Toen Marcella's vader die ochtend met zijn rubberboot naar het strand kwam, wist hij niet wat hij zag. „Lijs?" vroeg hij. „Hoe is dat gebeurd? Jij weet er vast meer van. Je bent vast door iemand geholpen."
Lijs zei niets maar in haar knoopogen straalden twee pretlichtjes en dat zag de vader van Marcella best. „Rammeltje? Jij wilt het zeker ook niet verklappen? Nou," bromde Marcella's vader. „Ik kan anders best een geheimpje bewaren. Gaan jullie maar eens met mij mee naar huis. Wat zullen ze daar blij zijn."

Zus of zo

tekst en tekening: Joost Roelofsz

Moeder heeft geen tijd om de keuken op te ruimen. Ze gaat met oma boodschappen doen. Ze vraagt: „Charles, Wim en Kees, willen jullie voor mij afwassen? Anders kom ik te laat bij oma!" „Dat kan niet," roept Wim met een beteuterd gezicht. „We hebben een afspraak met onze vrienden om buiten rovertje en politie te spelen." „Nou," zegt moeder, „als de rovertjes en de politie-agenten jullie helpen afwassen, zijn jullie zo klaar en dan kun je toch naar buiten."

Dat vinden de jongens een goed idee. Als moeder weg is, komen de kinderen Charles, Wim en Kees halen. „We moeten afwassen," zegt Kees, „maar als jullie meehelpen is het zo gebeurd en kunnen we gaan spelen." „Bah," roept Henk Beer en „Boeh,"

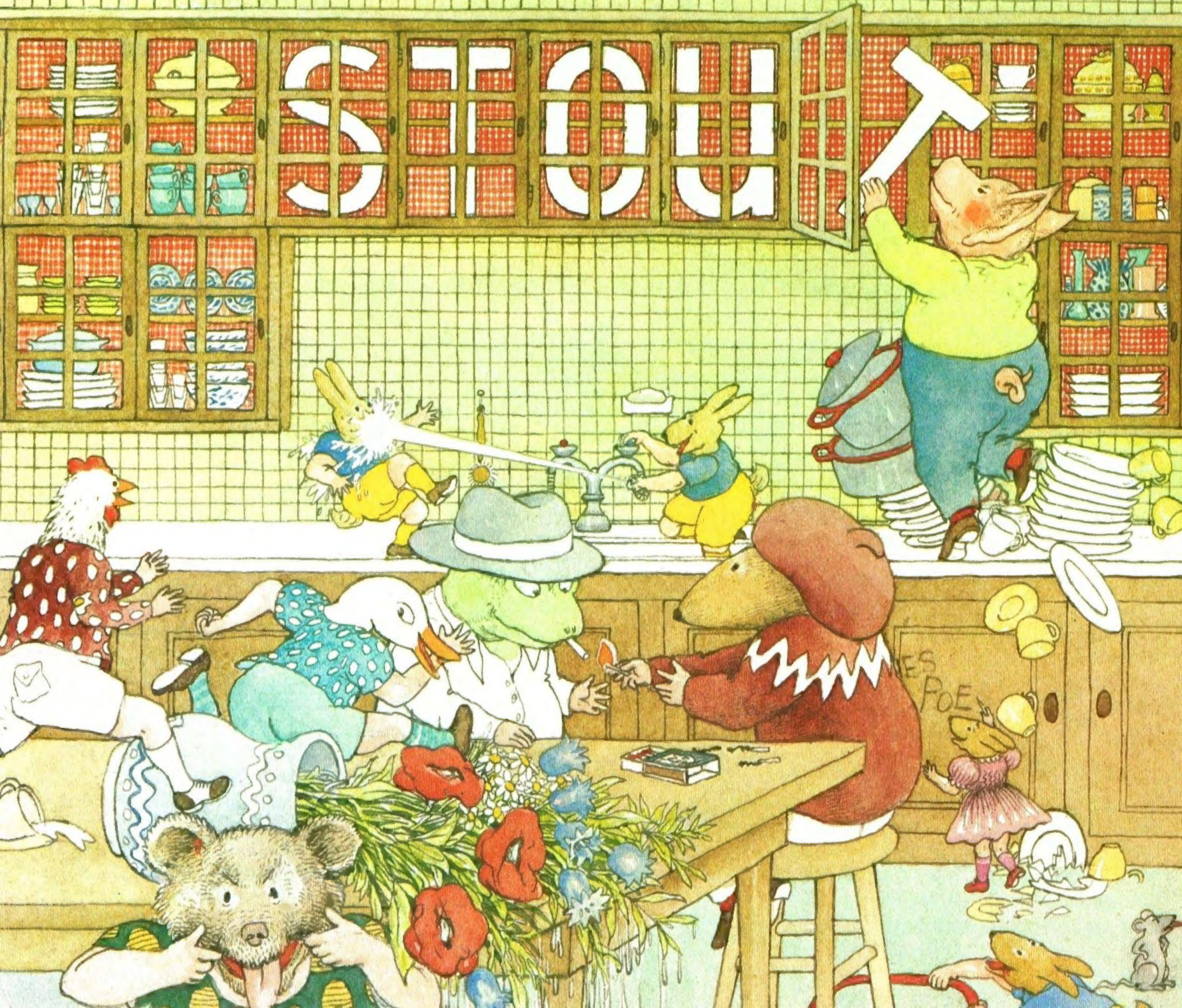

roepen de kinderen. Maar de stoute Arie Haas zegt: „We helpen wel mee." Als moeder thuiskomt weet ze niet wat ze ziet. De keukenvloer staat onder water, alle borden en kopjes liggen kapot op de grond en alles staat op z'n kop. Zo'n troep heeft moeder nog nooit gezien.
Moeder is boos en ze vindt de jongens erg stout.

Ze spelen rovertje en politie. „Henk Beer en ik zijn de politie," zegt Wim, „en wij gaan jullie vangen!"

„Ik wil ook politie zijn," zeurt Kees. Maar niemand hoort hem, want de rovertjes rennen al schreeuwend weg en Henk en Wim er achteraan. Maar net als hij Kees wil pakken... Knal, boem. Wim is over een meisje gestruikeld dat bloemen plukt. Wim heeft nog nooit zo'n lief meisje gezien. „Dag," zegt het lieve meisje. „D-d-d-d-d-dag," stottert Wim en hij moet opeens blozen. „Het spijt me dat ik tegen je opgebotst ben," fluistert Wim. „Dat is helemaal niet erg hoor," zegt het meisje.

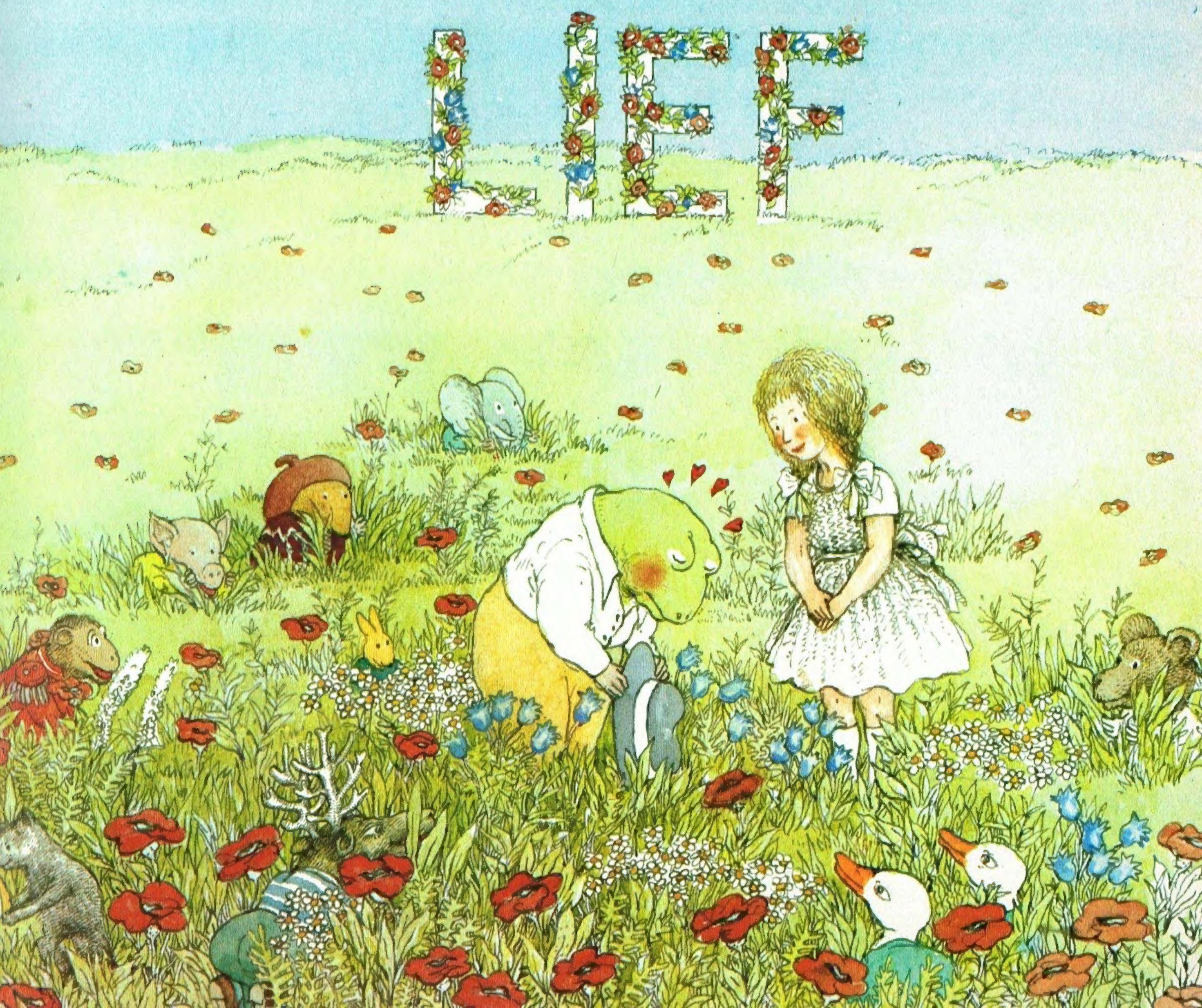

6

Hier ga ik naar toe

Dit is de tweeling An en San. De Totebelletjes genaamd. Het zijn de buurmeisjes van Piet, die in een flat woont. Maar over hem hebben we het een volgende keer. Luister nou even! Jij zit al naar de plaat te kijken… wel waar!
Zie je waar An en San naartoe gaan? Dat had je niet gedacht hè. Naar het spookhuis op de kermis. An en San zijn namelijk nergens bang voor. Voor niks, voor niemand. Het spookhuis vinden ze het aller-aller-mooiste. Ze kopen een kaartje, stappen in een karretje en daar gaan ze! Ze suizen het donker in. BENG BENG! PEP, PEP, PEP, PEP! knalt en fluit het in hun oren. „Niks aan de hand. Gewoon een paar domme spookjes met een toeter en deksels. Ach, kijk wat een lief krokodilletje. Zal San jou eens even aaien?" Hoep, de bocht om. „Och, wat een klein kruisspinnetje! Even geeuwen hoor," zegt San. „Even mijn neus snuiten," zegt An. „Dag meneer de koekepeer. Spook, je moet even meneer de koekepeer optillen anders kunnen we er niet onder door. Ja leuk! We gaan lekker over de afgrond!" „Hèllup, Hèllup." „Dag pop op je kop. Ben je gevallen? Zielig zeg." KLEPPER DE KLEPPER; PIEWIEWIEWIEWIE… „Zie je dat schattige duveltje, An?" „Ja, wat een knolletje, hè San?" BRRRR, BLÈÈÈHH, KNARS, KNARS. „Grote mond heeft dat kleine duveltje, zeg. Even die hand een hand geven. Zeg, meneer. Je nagels mogen wel eens geknipt worden." WROEHHAAAAWRAMMM. „Dat geluid maakt Piet ook altijd als hij vliegtuigje speelt. Ik moet geloof ik plassen," roept An. „Kijk San. Dat lieve slangetje wil ons een likje geven. Wat heerlijk voelt zo'n slangezoentje." De wielen van het karretje piepen in de bocht. RETTEKETET RETTEKETET, schettert de trompet. EINDE. Pats, het is ineens weer licht. „Uitstappen, Totebelletjes!" „AHHHHHH JAMMER!"

Tekst: Simone Schell

Oma Fladder

tekst: Burny Bos, tekening: Diet van Beek

In een vliegtuig

Oma Fladder staat op een stoel.
Ze heeft haar armen gespreid.
En met haar mond fluit ze een liedje.
Als een vogel: fuut-fuut.
Dan springt ze met klapperende armen van haar stoel.
Ze lacht erbij.
„Waarom doe je zo gek?" vraagt Dieuwertje.
Oma Fladder knijpt haar ene oog stijf dicht.
Met haar andere oog kijkt ze Dieuwertje aan.
„Omdat ik zin heb om te vliegen," zegt oma.
„Dat is het leukste wat er is."
Wild met haar armen bewegend holt oma door de kamer.
Tot aan de bloemetjesbank.
Met een plof gaat oma op de bank zitten. Ze geeft een grote zucht.
Dieuwertje snapt er niet zo veel van.
„Maar mensen kunnen toch niet vliegen," zegt Dieuwertje.
„Juist," zegt oma.
Ze steekt een vinger in de lucht.
„Daarom gaan we in een vliegtuig.
Want vliegtuigen kunnen wel vliegen." „In een ècht vliegtuig?"
Oma knikt.
„In een echt vliegtuig," zegt ze.
Oma loopt naar het raam.
Ze kijkt in de lucht.
„Mooi helder weer," zegt oma.
„Kom mee. We gaan meteen."

Het vliegveld is nog best ver.
Ze moeten eerst met de bus.
En met de trein.
En weer met de bus.
Dan zijn ze er.
„Kom maar mee," zegt oma.
Ze geeft Dieuwertje een hand.
„We moeten deze kant op."

Wat loopt oma vlug.
Het lijkt wel of ze haast heeft.
„Ik heb zo'n zin om te vliegen," zegt oma. „Daar komt het door.
Kom op."
Dieuwertje wil liever rondkijken.
Er is ook zoveel te zien: zilveren vliegtuigen en gele benzinewagens.
Maar oma heeft geen tijd om te kijken. Ze holt er alweer vandoor.

Gelukkig. Oma staat stil.
Ze praat met een meneer met een pet.
Dieuwertje kan niet alles verstaan.
Maar ze hoort wel: „Amsterdam."
En: „rondvlucht."
De meneer kijkt op zijn horloge.
„U heeft geluk," zegt hij.
„Over een half uur is er weer een vlucht." Oma knikt. „Mooi zo," zegt ze.
„Dan gaan we een glas limonade drinken." „Hoeveel tellen is een halfuur?" vraagt Dieuwertje. „Te veel," zegt oma. „Daarom tellen we ze niet.
Laat de klok het maar doen."
Dieuwertje kijkt oma aan.
Ze wil het toch weten.
Oma rekent het uit.
„En... eh... eh.
Ik weet het niet," zegt oma.
„Geeft niet," zegt Dieuwertje.
„Als het maar geen miljoen is."
„Nee," zegt oma. „Dat is het zeker niet."

„Instappen. We gaan zo vliegen."
De meneer hoeft het maar één keer te zeggen.
Oma rent het vliegtuig binnen.
„Kom vlug," zegt ze tegen Dieuwertje.
„Dit is een mooi plekje."
Dieuwertje vindt het leuk.
Ze kijkt het vliegtuig rond.
Het is geen groot vliegtuig.
Zo groot als een bus misschien.
Dieuwertje zit bij het raam.
Dat is het leukst.
Door het raam kun je naar buiten kijken. Oei.
Dieuwertje krijgt een raar gevoel in haar buik.
Maar gelukkig duurt dat niet lang.
Het vliegtuig is in de lucht.
Dat kun je aan de huizen zien.
Die worden maar kleiner en kleiner.
„Leuk hè," zegt Dieuwertje.
Ze stoot oma aan.
Maar oma kijkt niet eens.
Oma zit met een papieren zak in haar hand. Haar gezicht is spierwit.
„Je moet kijken," zegt Dieuwertje.
Ze wijst naar buiten.
„Buiten is het heel leuk."
„Laat maar," zegt oma. Het lijkt wel of ze met volle mond praat.
Dan buigt oma zich weer voorover.
Om verder in de zak te kijken.
Dieuwertje haalt haar schouders op.
Wat heb je daar nou aan.
In zo'n zak kijken is toch niet leuk.
Uit het raam kijken is veel leuker.
Het vliegtochtje is afgelopen.
Dieuwertje holt met gespreide armen door de kamer.
„Ik vind vliegen leuk," zegt ze.
„Ik ook," kreunt oma.
Ze ligt languit op de bank.
„Maar toch niet zo leuk als ik dacht."
Ze wrijft met haar hand over haar buik. Dan rolt ze op haar zij.
Om even een tukje te doen.

Een kijkje in de bakkerij

De muisjes eten hun buikjes rond in deze bakkerij. Zodra er iets lekkers uit de oven komt, springt er meteen een muisje op af. Hieronder op de schilderijtjes zie je allemaal stukjes van de bakkerijplaat, maar dan veel groter getekend. Kijk maar naar het eerste schilderijtje en zoek dit stukje in de bakkerij op. Ja, het is een stukje van het gezicht van het bakkertje dat met deeg knoeit. Probeer jij ook de andere plaatjes te vinden?

tekening: Jean Cameron

Een februaridag

De eendjes komen snel naar het meisje toe. Ze hebben reuze honger, dus die boterhammen lusten ze wel. Zie je dat er op het gras al krokussen en sneeuwklokjes staan? Nu zal de lente wel snel komen.

tekening: Jenny Collot d'Escury

beste ouders

bobo

1981 nr. 8-20 februari Een uitgave van Oberon B.V., Postbus 6003, 2001 HA Haarlem, telefoon 023-339040.
Abonnementsprijs: f 1,30 per week of f 16,90 per kwartaal (13 weken). Losse nummers: f 1,45. België: prijs per nummer 24 Fr.
Abonnementsopgaven: Schrijf naar Bobo, Antwoordnummer 374, 2000 VE Haarlem of bel tel.: 023-173322.
Betalingswijze: Abonnees krijgen een stortingsacceptgirokaart toegestuurd. Wie het blad via de bladenman ontvangt, kan de betaling ook contant met hem regelen.
Inlichtingen en klachten voor Postabonnees: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00- 16.30 uur wenden tot Medianet B.V., Postbus 299, 2000 AG Haarlem, telefoon 023-319420.
Inlichtingen en klachten voor abonnees via de bladenman/wederverkoper: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00-16.30. uur wenden tot Medianet B.V., Postbus 6298, 2001 HG Haarlem, tel. 023-319420.
Adreswijzigingen: Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman of bij Medianet B.V.
Verdeler voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., (Internationale Uitgevers Mij. N.V.) Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, telefoon 031-382380. Postrekening nr. 000.0083405.82.
Prijs per nummer 24 Fr. Tevens verkrijgbaar bij uw weekbladverkoper en in de boek- en dagbladhandel.
© Oberon 1981 Nederland

Solitaire of nonnenspel

Eeuwenlang wordt solitaire, vroeger ook nonnenspel genoemd, al gespeeld. U kunt het eenvoudig zelf maken. De bovenkant van een sigarendoosje beplakt u met gekleurd papier. Dan prikt u er 33 gaatjes in volgens het voorbeeld. In deze gaatjes steekt u lucifershoutjes, behalve in het middelste. De bedoeling is om aan het eind één lucifer over te houden. En dat valt niet mee!

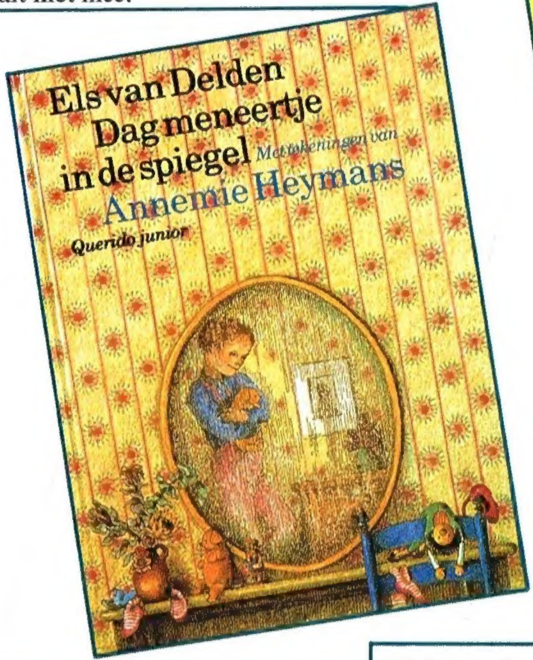

Dag hand

„Dag meneertje in de spiegel" is een grappig boekje met peuterversjes van Els van Delden. Dit boekje ligt op dezelfde lijn als „Wiele wiele stap" en „Stappe stappe step" van Miep Diekmann. Op iedere pagina wordt een moment uit het leven van een peuter beschreven. Zoals: handje geven, gekke gezichten trekken voor de spiegel en naar de kapper. De zwart/wit illustraties van Annemie Heymans sluiten uitstekend aan bij de tekst. Prijs: f 8,50. Uitgave: Querido.

Alles voor de babypop

Dit setje, in een handig draagtasje, biedt van alles voor de verzorging van de babypop. Zoals: een busje poeder, en een echt stukje zeep! Prijs: f 6,95. Te koop in de speelgoedzaak.

Volgende week in Kleutertje Knutsel

carnavalskraag

De carnavalskraag met clownsdas, die volgende week in Kleutertje Knutsel zit, moet nog wel even in elkaar geplakt worden. Bij het bevestigen van de touwtjes zult u een handje moeten helpen. In kombinatie met de gekke vlinderbril van deze week zal uw kleuter voor veel vriendjes onherkenbaar zijn!

bobo

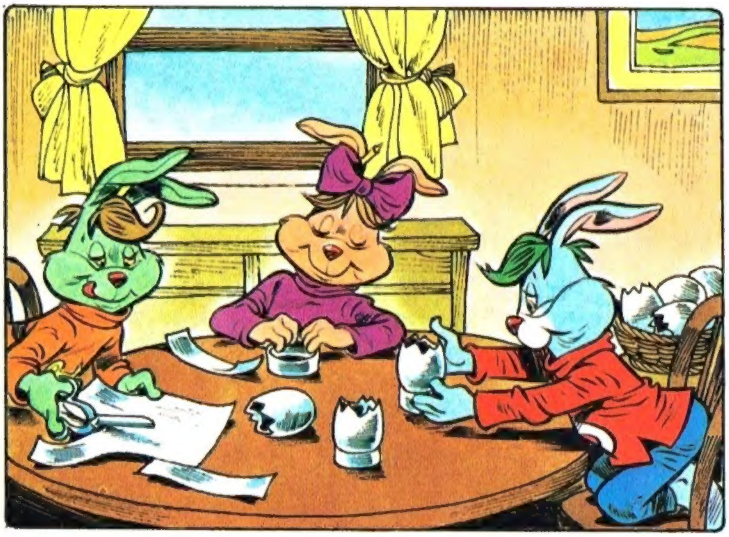

Lentefeest

De kinderen hebben er al dágen op gewacht. Toen de sneeuw verdween en de zon warmer werd, keken ze steeds naar buiten. En nú is het zover; daar zijn de eerste sneeuwklokjes! Ineens bloeien er een heleboel. „Kijk, mam," roept Boemsi, „het wordt voorjaar!" En Krabbel heeft een plannetje. Ze wil een lentefeest maken. „Oom Slokop komt óók eten," zegt ze. „En dan versieren wij de tafel." De hele middag zijn ze bezig met het maken van versieringen. Ze mogen zélf de tafel dekken. Die wordt prachtig. Bij elk bord zetten ze een zelfgemaakt „voorjaarsvaasje" met... ja natuurlijk, met sneeuwklokjes. En de stoelen versieren ze met witte bloemen van papier. Maar als oom Slokop binnenkomt... „Mooi lentefeest!" bromt hij. „Er is weer een heel pak sneeuw gevallen!" En ja hoor! Alle sneeuwklokjes zijn onder de sneeuw verdwenen!

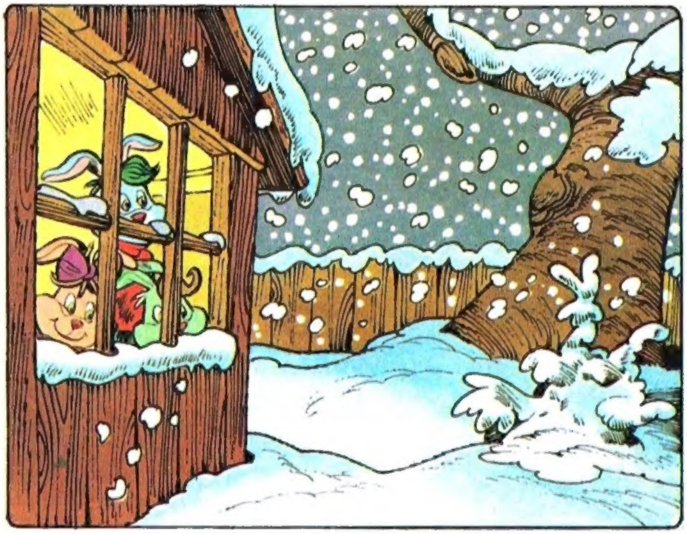

tekst: Corinne van Moorselaar, tekeningen: Sergio Cavina